

En apotekares vedervärdigheter : originalberättelse /

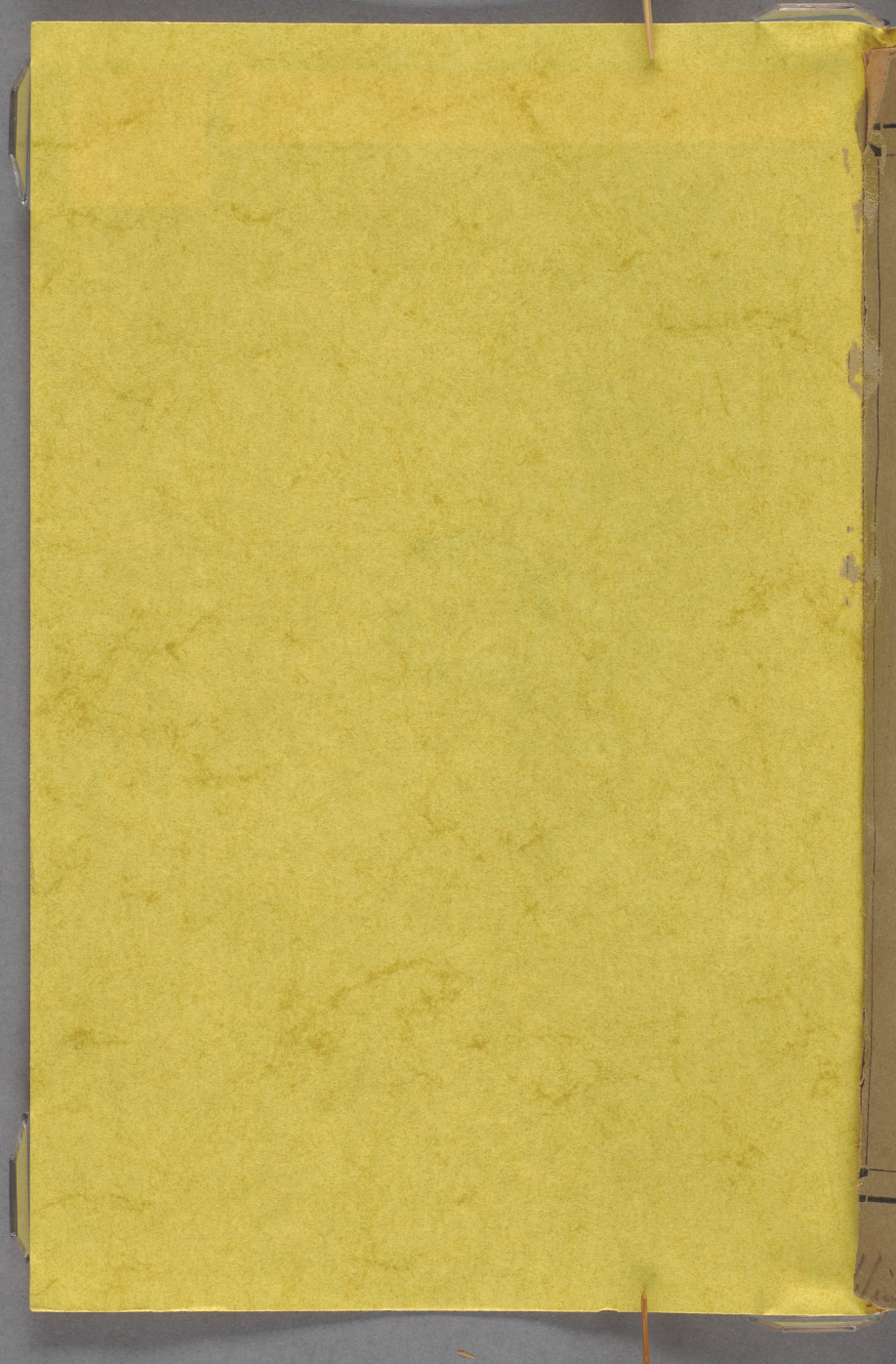
59 C Br. Vedervärdigheter 1882

En Apotekares VEDERVÄRDIGHETER

Roman.
Sv.
(Br.)
1882

Roman
50.
(Pr.)
1882

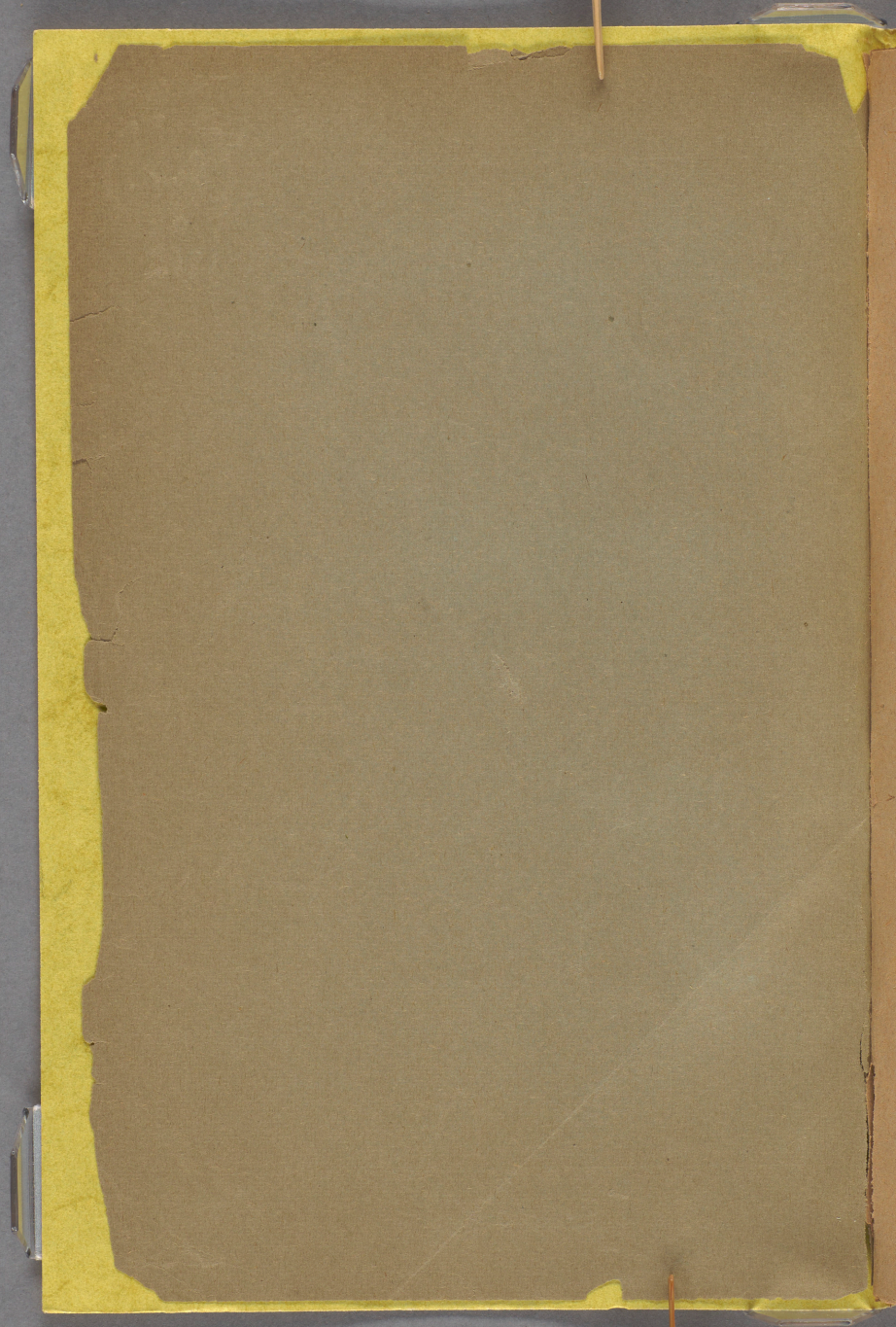
En Apotekares Vedervårdigheter.

Originalberättelse

af

Ad. W.

Pris: 25 öre.

En Apotekares veder-
värdigheter.

Originalberättelse

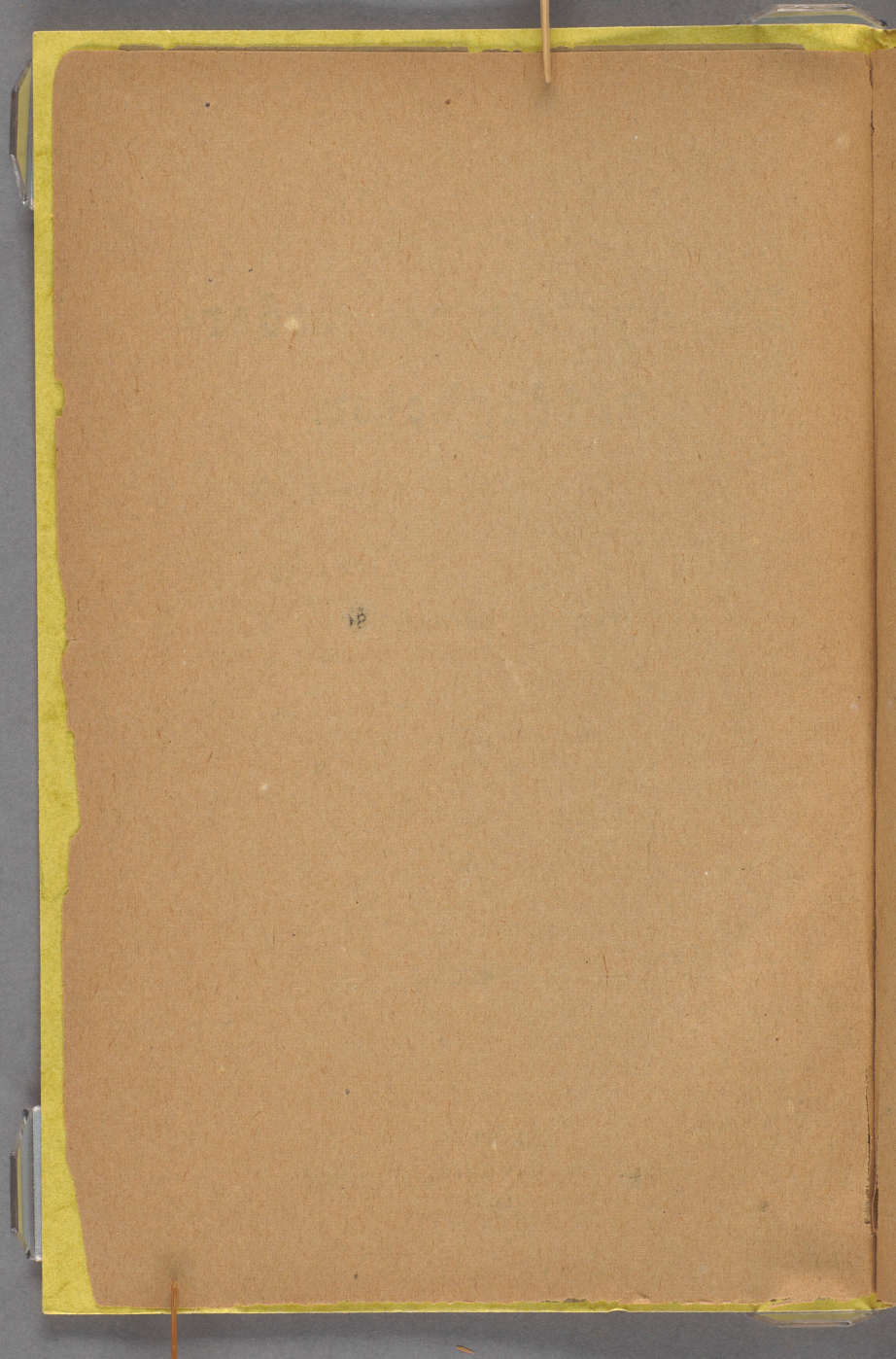
af

Ad. W.

ENKÖPING,
Tryckt å Enköpings Tidnings Boktryckeri,
1882.

I.

Genom de båda stora och klara fönstren på ett vackert hus, beläget vid Rådhusstorget i X., en af våra medelstora provinsstäder, spridde Februarisolen, år 1878, ett mildt och behagligt skimmer uti en liten kammare mera lång än bred och som endast var skiljd från apoteket genom en kort korridor. Den lilla kammaren var herr apotekarens enskilda rum. En förgyld pelikan prunkade ofvanför ingångsdörren till apoteket.

Man bör ej föreställa sig, att herrn i huset i ringaste mån tvingats att inskränka sig till detta lilla rum för sin egen person, ty det fanns mer än tillräckligt utrymme i det stora huset. Nej, detta val kom sig af vana och sonlig kärlek. Hans föräldrar hade bebott det och sedan han sjelf ända från yngre åren. Hans omfångsrika och nära nog skeppundsvigtiga hälft hade dessutom en stor förkärlek för den lilla kammaren, derföre att hon från det hörnfönster, vid hvilket hennes lädstol hade sin plats på en upphöjning, kunde öfverskåda icke blott torget utan äfven, med tillhjälp af reflexionsspegeln, stadens tvenne mest frekventerade gator, samt utaa möda inhemta nyheter i toalettväg äfvensom en mängd andra omständigheter af diverse slag, hvilka äro af intresse för en fru, som ej vill vara fäkunnig.

Rummet var också särdeles treffligt och inbjudande. Tvenne äldre men vackra och dyrbara oljefärgstaflor prydde de med fina buketter försedda franska tapeterna. Visserligen voro taforna något fördunklade genom solens och tidens inverkan, så att man hade någon möda att upptäcka

det den ena föreställde en festlighet på ett af konungens i Holland jagtslott samt den andra ett landskap med hornboskap. Men apotekaren var ganska stolt öfver dem och kallade den ena «en Lundgren» och den andra «en Fahlcrantz». Bredvid dessa representanter af våra inhemska artister sågos fyra i präktiga ramar infattade gravyrer, föreställande «Afskedet i Fontainebleau», «Passagen öfver Simplon», «Återkomsten till Elba» samt «Napoleons död på S:t Helena». Dessutom stodo på eleganta hyllor flera uppstoppade sällsynta fåglar, åtskilliga vackra flaskor med i sprit förvarade sydamerikanska huggormar, flera sorters ovanliga mineralier samt andra kuriositeter. Uti rummet fanns äfven ett sedan längre tid obegagnadt piano midt emot en hvilsoffa, i ena hörnet en ställning med vackra sjöskumpipor och slutligen vid ett af de med spetsgardiner försedda fönstren en skrifpulpst af glänsande jacaranda och i det andra en förgylld fågelbur.

Sådant var möblemanget i detta lilla rum, hvarest allting bar vittne om holländsk propreté, förenad med smak i anordningarne. Låtom oss, för att fullända beskrifningen, tillägga, att der för närvarande befunno sig tvenne personer.

Den ena var frun i huset, hvilken vi först presentera, icke blott af artighet, utan emedan hon der spelade hufvudrolen. Fru Ruhl var ett majestätiskt fruntimmer vid omkring 45 års ålder, som väl mätte sina 5 fot och 7 tum i längd och vägde allraminst 12 svenska pund. Hon var ganska godhertad, men till ytterlig grad nyfiken, ehuru mycket flegmatisk och långsam i sitt tal. Dessutom var hon temligen hersklysten, hvadan hennes vilja, såsom tillbörligt, var lag i huset. Klädd i nötfärgad yllekostym samt en liten kokett yllemössa, försedd med vaxblommor och rosenfärgade sidenband, satt hon beqvämt tillbakalutad i den stora välstoppade fåtöljen och besvarade vänligt de förbigåendes artiga helsningar.

Den andra personen var Herr Ruhl, apotekaren, raka motsatsen till sin bättre hälft, liten och oansenlig samt mager som en knyppelpinne, hvilket likväl icke hindrade

honom att vara originel i både tal och åsigter. Han talade fort och beledsagade sina ord med lifliga rörelser samt be-
svärades aldrig af en skymt af nyfikenhet; och vi kunna
icke lämpligare beteckna hela hans sätt att tala och röra
sig än med uttrycket «som ett quicksilfver».

Apotekaren kallades ut ur rummet, och några ögon-
blick sednare befanns ett litet bord framflyttadt till frun
i huset, försedt med en rykande kaffekokare, som spridde
en ljuflig arom. Hon ringde med en liten silfverklocka,
hvars klang hördes ut i apoteket. Dess chef tillblandade i
hast en brun mixtur, lät sin penna löpa på etiketten, hvars
bredare ända var försedd med en pelikan samt ett stort R,
artistiskt sammanflätade; han fästade etiketten vid flaskans
hals, afklipppte ett rundt stycke blått papper till hufvud-
betäckning samt öfverräckte flaskan till den väntande jung-
frun, icke förglömnande att komplimentera henne för sina
rosiga kinder, hvarpå han ilade till sin väntande herrska-
rinna, till och med förr än den rodnande flickan hunnit
tillsluta glasdörren; och det var minsann «i grefvens tid»,
ty fru Ruhl beredde sig att ringa för andra gången, hvil-
ket skulle hafva satt hela huset i rörelse.

— Här har du mig, Lisette, sade han, gnuggande hän-
derna. Apropos hemtrefnad, min vän, så är det ett rasande
dumt mod att uppföra en hel eftermiddag hvarje vecka för
att promenera och löpa på visiter.

Yttrande denna sentens med en makalös munvighet
framflyttade han en stol midt emot sin vördiga maka, åts-
skiljde skörten på sin bruna rock och tog ett slags ansats
för att komma upp på stolen, hvars höjd ingalunda var
lämpad efter den goda mannens korta «trampoliner». Sed-
dan han i största hast tömt sin kopp, skyndade han att
stoppa sin pipa samt satte sig vid skrifpulpeten, hvars
nedfällda klaff var betäckt med en större kontobok samt
en mängd andra papper.

Fru Lisette tog ingen notis om dessa saker, utan en-
dast smuttade på sitt kaffe och höll utkik genom fönstret.

Efter en halftimmes skrifning lade apotekaren bort sin «pen» och närmade sig med belåten uppsyn sin kära hälf. t.

— Nå godt, sade han, här ser du min sista räkning utskrifven. De skola utsändas redan i morgon; men himlen allena vet när betalningen inflyter. Tro mig, Lisette, det finns ingen sämre födkrok nu mera, än apotekarens. Året igenom måste han lemna på kredit, oupphörligt kredit, och knappt vid påsktiden har man en smula pengar. Man måste utskrifva räkningarne från hufvudboken, med en artig skrifvelse presentera dem för kunderna samt sedermera tålmodigt vänta, tills det behagar vederbörande att kontanter dem. Då man äntligen småsvärjande betalar, måste jag med djupaste tacksamhet återsända notan qvitterad samt dervid foga någon lämplig present: chokoladkakor för magen, fikon, insyltade citronskal, pastej på althéört, bröstkakor, rosenvatten, gummi, en stång storax, seraljpastiller, rökgubbar, pomada, lavendelolja, och en hop andra saker. Liksom jag finge allt det der för ingenting! under det mina leverantörer sända mig alnslånga fakturor, Medgif att det rent af är odrägligt.

— Nå så lät bli att sända några presenter, tillrådde frun, medan hon hade ögonen fästade på sin grannes, specerihandlarens fru, som klädd i en ny palatin samtidigt passerade förbi, inbjuden på kaffe hos stadens pastorska.

Herr Ruhl satte till rätta glasögonen, som vid dessa ord tagit öfverbalansen, och såg på sin hustru med forskande blick.

— Ursäkta, Lisette, men har du mistat förståndet? frågade Ruhl helt förvånad.

Ett flammande ögonkast besvarade denna fråga bättre än alla ord.

Apotekaren bemödade sig att antaga en leende min.

— Du skämtade endast, min kära vän, anmärkte han med honungssöt stämma, ty du känner väl till brukets värde samt huru mycket jag skulle sätta på spel genom att frågå detsamma. Man skulle, på klubben och öfverallt, ropa ve och fördömelse öfver mig, om jag upphörde med

presenterua. Du har knappast en aning om, huru jag i dessa kritiska tider måste bemöda mig om att vinna allmänhetens ynnest. Sedan den der filantropiske herr Z. inflyttade till staden, hafva magistraten och stadsfullmäktige fått galna idéer i hufvudet. Du vet, att de påstå, det tvenne apotek nu mera äro af nöden. I en stad med fyra tusen innevånare! Helt säkert afstå de inte från sitt förslag, och om de genomdrifva det, kommer jag att stå der vackert i stöpet. De betänka inte, att befolkningen här njuter af en riktig berghelsa, att vår luft är den renaste, och dricksvattnet af den bästa beskaffenhet. Sedan 1814 har här aldrig förekommit någon farsot; icke ens koleran har uppträdt här, och himlen må veta, huru mycket jag har förlorat derpå! Besinna blott, hvilken mängd dyrbara droger jag lade mig till — för att omsider se allting ligga och skämmas bort. Jo jo men! Bjud bara till att rikta er på ett apotek, så får ni se! Och nu fattas det endast, att en medtäflare uppträder, som säljer allt till underpris samt kniper alla mina kunder. Sedan är min ruin klar.

— Ru-in, upprepade frun, qväfvande en jäsning. Är faran verkligen så stor?

Jaha, fortsatte apotekaren med mera eftertryck, vid det han insvepte sig i ett moln af rök, komplett ruin! Tror du att jag skulle bry mig om att så fjeska för läkarne, om inte denna fråga stode på dagordningen. Man måste vara en smula diplomat, om man har ett mål i sigte. Nu är det otänkbart att lägga ihop något för framtiden. Julias pension är kostsam och . . .

— Ämnar du då aldrig upphöra med dina jeremiader? sporde fru Lisette utan att upphöra med fönsterspejandet.

Apotekaren hade råkat vidröra den ömmaste strängen; men som han hade svårt att upphöra med sin klagolåt, så fortsatte han densamma, dock visligen lemnande å sido omkostnaderna för dottern.

— Det är redan mycket, om jag får expediera sex recepter om dagen. Huru skall man kunna lefva på slika inkomster? Ack, de gamla goda tiderna äro förbi, då . .

— Upphör då, innan du mistat andan, utbrast omsider fru Lisette, bistert fixerande sin Jeremias.

Den lille mannen kände till denna blick och detta nedtystande, och det gjorde honom alltid topprasande; ty tungan är en svårtämd fåle, och Ruhl måste för någon lätta sitt betryckta sinne. Men han hejdade sitt utbrott vid tanken på att icke störa husfriden.

I detta kritiska ögonblick var lyckan honom bevågen och sände honom en kund. Han skyndade till apoteket, men visade sig snart åter.

— Frågan var endast om litet sirapsmos, ty här förkomma nästan endast dylika saker. Ser du, Lisette, den gode Guden har begåfvat dig med fisktemperament, som endast alstrar kallblodighet; men med mig är förhållandet motsatt. Jag måste urladda mig hvad jag har på hjertat, och hvem är väl närmare att dela min börda, än du? Gör mig då det nöjet att en gång låta mig få tala som jag vill; ty det känns som om en eld förtärde mig invändigt.

Fru Lisette svarade ingenting, utan intog blott en annan ställning, gäspade och tillslöt sina små ögon. Favoritkatten spann sakta vid hennes fötter, steglitsan slog sina drillar, pendylen fortsatte sin entoniga gång och Ruhl återtog:

— I den gamla goda tiden, då jag var provisor, fanns inte den här fördömda taxan till. Det var farmacopéns storhetstid, då alla dessa läkemedel, elixirer, tinkturer, stöfter och pulver, hvilka nu gagnlösa föräldras der uppe på vinden, hade sitt fulla värde. Man tillredde då de mest komplicerade plåster; också var detta en riktig njutning. Allmänheten hyste förtroende till dessa botemedel och betalade dem bra. Men så anlände den olycksprofeten H—n med sin homoöpathi och sitt system om fördelning af substanserna, i oändlighet, hvilket i högsta grad förminskat våra inkomster. Derpå följde den nya medicamentsboken med taxa och satte kronan på verket. Och hafva vi inte sett Priessnitz och efterföljare proklamera vattnet — pura vattnet — såsom snart sagdt det enda läkemedlet? Hvarannan källa blir inom kort ett apotek

och oss återstår snart endast att arrendera dylika och bli vattengrossörer.

Herr Ruhl suckade djupt och fortsatte efter en liten paus, nödvändig för andhemtningen:

— Låt oss taga ett exempel bland hundra: blodiglarne. Må hin taga fransmannen, som i hast gjorde dem så moderna! Jag måste betala dem dyrt för att utminutera dem för så godt som inte, halfva antalet dör ut, antingen jag har dem i vatten eller i brännstof. Jag törs icke kalkylera öfver, huru mycket jag förlorar ensamt på denna artikel, men hjertat blöder i mig. Samma förhållande är det med hundratals andra saker. — Du beskärmar dig, min kära Lisette, öfver dina jungfrur; men besinna hvilket lidande de der skälmarne till medhjelpare förorsaka mig. Sköna medhjelpare, i sanning! Hjelpen består uti att de tömma mina likörbuteljer, — de suga dem som flugorna honung. Nog skulle jag ensam kunna ganska makligt sköta de löpande göromålen: men, är jag inte så godt som påtrugad en dylik gök! Och de der ledamöterna i medicinalstyrelsen sedan! Der sitta de lättingarne i sina fätöljer och vrida omkring tummarne. Men om någon af dem en vacker dag komme för att inspektera apoteket, skulle naturligtvis allting förkastas. — «Här felas ju det här och det der duger inte.» — Jag tror, på min heder, att de äro i komplott med drogförsäljarne. Man måste vara försedd med trettio olika slag af kanel och fyrtio af kinabark, och de kunna icke ens fördrå, att man blandar deri några gran garfvarbark. Dessutom begagna de sig af kemiska termer, riktig hottentotska, som inte hin begriper, samt fördrå att man skall förskaffa sig destillerings- och filtrerings- samt andra apparater af nyaste modell. Köpa allting nytt! Jo jag tackar! — Emellertid måste jag beqväma mig dertill, om här kommer en medtäflare. Det är den fördömda konkurrensen, som gör att de gamla goda inkomstkällorna utsina för att ersättas med en massa nya

påhitt, som en och annan quacksalvare funnit upp för att göra sig märkvärdig, men som duga till intet.

Rödan vid början af denna harang, eller rättare monolog, hade fru Ruhl stilla inslumrat. Till följd af sin brinnande ifver att urladda sig sin grämlse hade apotekaren icke bemärkt denna omständighet, utan begärligt fortsatt att gifva sina känslor luft. Men slutligen väckte en temligen tydlig snarkning den lille mannens uppmärksamhet, och han bleknade af vrede.

Hejdaande utbrottet af sin vrede sade han för sig sjelf:

— Gå på du, min gumma, jag skall nog få dig vaken!

Han skyndade ur rummet samt hemtade en flaska ammoniak, hvilken han höll under hennes näsa.

Fru Lisette spratt till, uppgifvande ett högt skrik, och hennes första ord voro:

— Hvad har du för dig, drummel?

— Gud vare lofvad, Lisette, att du är vid lif. Så förskräckt jag var! Jag var öfvertygad att du fallit i vanmakt. Nå nå, kära du, inga sura miner. Du inser väl, att jag var nödsakad att återkalla dig till sans och att detta var enda utvägen.

Han yttrade detta med skenhelig min, under hvilken dolde sig ganska mycken skalkaktighet.

— Du har verkligen skäl, min kära vän, att beklaga mig, som gjort en lång berättelse för dig om alla mina motgångar, utan att du uppfattat något deraf.

— Likasom inte jag kunde allt det der utantill lika bra som min katekes, genmälte harmfult hans hulda maka. Det är just med anledning af dina jeremiader som jag aldrig skall tillåta Julia att gifva sig med någon apotekare, ty hennes mor har fått nog af det medikamentet.

— Medi . . . kamentet, sa' du! utbrast den lille mannen, alldeles utom sig, vid det han stödde händerna mot sina smala höfter . . . nå väl, jag bör visst ej rosa mig sjelf, men, vid min själ, du skulle aldrig funnit min like på jorden. Har jag inte i alla hänseenden lämpat mig

efter ditt behag? Har jag inte varit mildheten, tålmodet och långmodigheten i en person? Har inte min börs stått till ditt förfogande vid hvarje modförändring eller nyck, huru kostsam som helst? Är jag inte en af stadens fullmäktige och honoratiores och är inte du den ståtligaste och mest ansedda damen i staden, näst efter borgmästarens fru . . . ja, mer än hon, ty du är rik, men hon motsatsen?»

— Tag saken kallt, min gubbe. Det enda jag kan säga är att ni apotekare äro ena erketokar.

— Åh! ständigt samma omqväde! utbrast han, högligen förbittrad. »Jo, jo, men! det vore inte underligt om man blefve lite kollrig med en sådan . . .»

— »Ruhl! Ruhl!» inföll hans äkta häft, rynkande ögonbrynen och hotande honom med fingret.

Denna rörelse gjorde tillbörlig verkan. Apotekaren mumlade några ord mellan tänderna, men stormen hade lagt sig.

— Jag vet väl, sade han, efter det han några minuter mått golvet med långa steg, »jag vet väl det man påstår, att farmaceuterna hafva hjernan en smula i olag. Det är imellertid ingen regel utan undantag, såsom t. ex. med mig; och för resten, om vi skulle vara något olika andra, så är detta en följd af de olika ångor vi nästan beständigt måste inandas . . . men det fins ingalunda något skäl, att nedsätta dessa nyttiga medborgare och jag känner dessutom ingen af dem som inte bergat sig väl, så vida han velat sköta sig; om jag i denna dag presenterade för dig en insigtsfull apotekare skulle du gerna taga honom till mäg.»

— Nej, aldrig!

Nu var måttet rågad. Han gick sin väg och slog igen dörren så fönstren skallrade.

Männe fru Ruhl verkligen menade hvad hon sagt? Utan tvifvel. Huru som helst så var denna lilla episod snart förgäten, tack vare en väninna som anlände och gaf

ett nytt lopp åt den värda damens tankar; och den äkta mannen dröjde heller icke att ånyo inträda, med sötsura leenden tillkännagifvande, att han lugnat sina upprörda känslor.

Väninnan kom samma dag från en utflygt till hufvudstaden, hvarest Julia var i pension. Efter en temligen grundlig afhandling om de nya moderna för vintersäsongen, yttrade den ankomna: Nu måste jag omtala ett litet äfventyr, som skall intressera er. Min släkting, hos hvilken jag bodde, förde mig en afton på en kostymbal. O! en sådan elegans, sådana dyrbara kostymer och pikanta karaktärsmasker; och hvilken samling af folk sedan! Under det jag var som mest fördjupad i åskådandet af all denna uppslupna glädtighet, bland ett virrvar af masker, kom en förtjusande uppenbarelse klädd som Zigenarflicka, hoppande emot mig, tar min hand och säger mig en hop saker, hvilka ingen annan än någon af våra förtrognaste vänner kunde känna till. Jag tillstår att jag, till en början, blef temligen förbryllad; men efter en stund följde fjellen från mina ögon. Det var . . . Julia, er intagande dotter.

— Julia? utropade samtidigt de båda makarne.

— Ja visst, Julia. Ni skulle bara hafva sett huru hon uppbar sin karaktärsmask. Åh! jag erkänner, utan att i ringaste mån öfverdrifva, att jag sällan, om ens någonsin, skådat en mönsterbild af mer fulländadt behag. Hvilken ledig och på samma gång förtjusande hållning, en så ståtlig figur, en sådan smidighet och hvilken obeskriplig täckhet sedan i hvarje rörelse! Hon ordentligt bländade den täta falangen af uppvaktande kavaljerer, då hon, längre fram på aftonen, demaskerade sig. Ni hafven ej sett henne på öfver ett år och jag är hågad att parera det ni skolen få svårt att känna igen henne. Nog af: hon är ett verkligt praktexemplar bland unga flickor.

Föräldrarne stodo alldeles hänförde af glädje; mamma Ruhl med andäktigt hopknäppta händer, medan fadren ifrigt gnuggade sin kala hjessa, under peruken.

Väninnan fortfor:

— Förtjust öfver att, i detta hvimmel, påträffa en mig så kär bekantskap härifrån, föreföll hon mig som en eng-lauppenbarelse. Hon öfverhopade mig med frågor; men vi fingo ej lång stund samspråka, för ideliga uppjudningar. Också dansade hon som en fé, och jag låde särskildt märke till en ung man, med hvilken hon dansade 4 eller 5 gånger.

— Hvem kunde det vara? sporde modren.

— En provisor på hofapoteket, efter hvad man sade mig.

— Ack, så olyckligt! ifall hon fäster sig vid honom utbrast fru Ruhl, betydelsefullt runkande på hufvudet.

— Ah! hvad kan du ha' att anmärka mot honom? Han var icke blott den vackraste och ståtligaste unga mannen på balen, utan äfven den bästa dansörn och der-jemte högst intressant, i sin konversation.

— Var lugn, min högtärade, anmärkte Ruhl; »min hustru är inte vid goda vätskor i dag, men det går väl snart öfver.»

— Jag hoppas det. Men, det var sant, jag har ännu mer att anföra, hvilket likväl icke torde vara af den angenäma sorten. Vederbörandes begäran om anbringande af ett andra apotek här i staden har beviljats, och den blifvande innehafvaren lär redan vara utsedd.

Denna nyhet var ett dråpslag för den lille mannen.

Han gick sin väg, för att andas mera fritt, ty han kände liksom en blytyngd på bröstet.

— Som du finner, min vän, anmärkte fru Lisette, så hafva alla apotekare samma egenheter. Om de äfven, under längre tid, samlat en ganska ansenlig förmögenhet så, fräntag dem blott deras monopol och en hvar af dem skall anse sig ruinerad. Äfven vi stå, Gudilof, inte på bar backe. Enligt min åsigt bör det stå hvar och en fritt att söka sin utkomst på bästa sätt . . . men jag skall aldrig gå in på att Julia gifter sig med en apotekare.

II.

Fru Ruhls väninna hade icke öfverdrifvit beskrifningen om Julias förmåga att behaga. Hon var det ljus till hvilket de unga fjärlarne i hufvudstaden ville närma sig; med ett ord: hon älskades och beundrades af alla som sågo och lärde att känna henne, men af ingen så som af Fritz Herbert.

Den ansedda pensionsinrättning som Julia frekventerade var ej särdeles aflägsen från hofapoteket. Alla fröken Ruhls kamrater enades om att Fritz icke blott var en bildskön ung man utan äfven den bästa valsör samt dessutom högst angenäm, sångare och pianist. Men han deremot endast sysselsatte sig med Julia. Hans kärlek hade börjat på vanligt sätt: först blicken, sedan småleenden, stumma men betydelsefulla helsningar, några blyga ord på en bal, derpå ett förtroligare samspråk, telegrafiska tecken från apoteket till pensionen och slutligen en liten hemlig korrespondans.

Sådan var ställningen då fru Ruhls väninna, som var Julias gumor, sammanträffade med henne på balen. Ingen i pensionen hade någon säker kännedom om de båda ungas ömsesidiga kärlek. Anstaltens reglementen iakttogos noggrannt och föreståndarinnan hade ingen orsak till klander.

Imellertid reflekterade fru Ruhl ej vidare öfver väninnans meddelanden, och apotekaren betraktade det hela såsom en barnslighet; men en fatal tilldragelse egde ett par dagar derefter rum i apoteket Pelikanen.

Medhjelparen i apoteket som hette Møser, var en till utseendet icke obehaglig ung man, ganska kunnig i kemi och den medicinska floran. Han såg from ut som ett lam, men var i verkligheten en filur. Han hade stor förmåga att vara inställsam och tystlåten då sådant gagnade honom. Olyckligtvis hade han mycken smak för drufvans safter, synnerligast malaga, hvaraf hans principal hade ett större parti krus; men som han afyttrade föga deraf öfver-

såg han sällan sitt förråd. Nu hände en dag att medhjelparen dröjde allt för länge i magasinet, dit han begifvit sig enkom för att smaka på sin älsklingsdryck. Patronen började att blifva otålig, hvadan han gick efter för att se hvad han gjorde och fann den hedersmannen Møser, glad och uppsluppen, sittande på ett fastage och sjungande:

»Lefve glädjen och pokalen!
Och I sorgsne hurtigt mod.»

Ruhl stod ett ögonblick alldeles handfallen, men han bemärkte snart orsaken till situationen.

— Vänta bara, din vindböjt! utbrast han. »Jag skall bota dig för glädjen och pokalen, jag!»

Han fattade hastigt en rotting, som händelsevis befans i närheten och började att klappa på sin medhjelpare, hvilken olyckligtvis hörde till det slags folk som, under brydsamma omständigheter, tvärt nyktra till och återvinna all sin kallblodighet. Han reste sig upp och vexlade rol med principalen, som vrålade *en mördare! han ta'r lifvet af mig!* Men magasinet låg bakom boningshuset, och ingen hörde ropen.

Slutligen kastade Møser bort instrumentet för sin hämdlystnad och sade:

— Högtärade herr patron! Vedergällningsrätten är erkänd från äldsta tider och praktiserad både före och efter den mosaiska och romerska lagstiftningen. Det är en rättighet, som alltid kommer att ega bestånd och som äfven jag begagnat mig af, och jag hoppas, min högtärade principal, att ni nu fullkomligt uppfattat principerna för densamma samt går in på, att vi åtföljas till laboratoriet, för att på er rygg anbringa någon välgörande salfva. Såsom tillbörligt lemnar jag er försteget, helst jag fruktar, att inleda er i frestelse, synnerligast som ni ser temligen upphetsad ut.»

— Förb. hund!

— Om förlåtelse, min bästa herre, mitt namn är Møser, och jag har ingenting gemensamt med det fyrfotade djur ni åberopar.

Dessa ord afslutades med en djup bugning, hvarpå medhjelparen, oaktadt motståndet, förde principalen utom dörren.

— Begif er genast härifrån! röt apotekaren, med af raseri halfqväfd stämma.

— Med nöje; men jag skall sedermera hafva äran att, för vederbörande auktoritet, anmäla det sätt hvarpå ni söker att sätta taxan åsido och fördyra medikamenterna; jag skall också inberätta huru ni inköper förut begagnade blodiglar, samt att . . .

— Satan! hväste principalen, lyftande handen att slå till; men Møser fattade sin patron vid handleden och lade den under sin arm, som en varubal, hvarpå han ledsagade honom till trappan, der han lemnade honom, för att packa tillsammans sina effekter.

Ruhl sjelf nödsakades att begifva sig till apoteket, för att expediera ett recept; och hans vrede afsvalnade, som vanligt, lika fort som den var påkommen. Han insåg, att Møser hade makt att bereda honom många obehag. Alltså bjöd han till att öfvertala sin fru att blifva medlerska, men hon vägrade, alldenstund Møser aldrig stått väl hos henne. Han hade alltid retats med hennes favoritkatt och inte visat sin matmor tillbörlig vördnad. Principalen såg sig för den skull nödsakad att, med motvilligt hjerta, sjelf erbjuda glömska och försoning, men misslyckades. Møser blott höjde på axlarne och genmålde, skratande, att det vore mindre angenämt att lefva under samma tak, efter de förtroliga förhållanden, hvilka egt rum på magasinet. Han stoppade sitt uppburna qvartal i fikan samt begaf sig derifrån, sedan han rekommenderat sig i sin f. d. patrons fortfarande ynnest.

Herr Ruhls vedermödor voro alltså i ständig tillväxt och den belåtenhet frun ådagalade bidrog icke att upp-

muntra honom. Han skref omedelbart till sina fordne leverantörer, för att fylla tomrummen i apotekets lådfack. Fru, å sin sida, skref till Julia, för att säga henne huru tillfreds hon var med att slippa se den katthataren Møser.

Det är icke känt hvad Julia svarade härfpå, men det dröjde ej många dagar innan en provisor, vid namn Herbert, skriftligen anmälde sig, såsom sökande till vakansen, och blef antagen. Han skildes med blödande hjerta från granskapet af den älskade, men var resignerad och tänkte: ändan kröner verket.

Följaktligen stannade en vacker dag framför apoteket Pelikanen en täckvagn, på hvars baksida var bunden en tung kappsäck. Fru Ruhl trodde att det var någon af deras aflägsset boende släktingar, som kom på besök och hennes man väntade icke så snart sin blifvande medhjelpare. Imellertid steg en ståtlig och vacker ung man ur kupéen, inträdde i huset och presenterade sig såsom Fritz Herbert.

Ruhl införde honom genast till sin fru, som fann honom ganska älskvärd, helst sedan han en stund smekt »gråmåns», som började att spinna och vällustigt stryka sig mot den infame Møasers efterträdares ben.

Vid middagsbordet rosade Herbert stadens vackra läge och omgifningar samt dess af ryktet bekanta högt bildade och trefliga societet, och nu hade den unge mannen rotfäst sig i sin matmoders ynnest; ty X. var hennes födelsestad, från hvilken hon endast sällan hade, på längre håll, aflägsnat sig. Småningom förde hon samtalet på fru Y...s peusion, emedan hon längtade att få höra om Fritz kände till densamma. Herbert yttrade att den med skäl ansågs såsom en af de yppersta i hufvudstaden samt prittade de föräldrar och målsmän såsom kloka och väl lotsade, hvilka åt densamma anförtrodde sina döttrar eller pupiller.

Fru Lisettes ansigte strålade som fullmånen en kall vinternatt.

— Vi hafva också en dotter i denna pension anmärkte hon med tydlig belåtenhet.

— Ni, mitt herrskap? genmålde Fritz, helt förvånad.

Fru Ruhl nickade, bekräftande.

— Är ni bekant med någon af pensionärerna? sporde hon.

— Ja, visst . . . det vill säga till utseendet.

— Nå, gissa då hvilken af dem som är min flicka,

Herbert såg fundersam ut samt betraktade de båda makarne, hvarpå han såde:

— Herrskapet har båda två brunt hår och blå ögon . . . Aha! nu har jag det, och likheten är verkligen slående . . . det är tvifvelsutan den der förtjusande brunetten med de djupblå ögonen, i hvilken alla eleganter äro så intagna . . . jag vill minnas att hon heter . . .

— Julia, inföll fru Ruhl.

— Alldeles. Ni är en afundsvärd moder! Julia är alla skalders ideal . . . man såg i de sista julkalendrarne en mängd sonnetter till hennes ära.

— Hvad säger ni? . . . är det möjligt? invände modren, hänförd.

— Fullkomlig sanning! och det är helt naturligt, ty hon är skön som en engel.

Fru Lisettes klotrunda ansigte sken af förnöjelse och apotekaren började att vagga fram och åter på sin stol.

— Men, vidtog frun ånyo, man påstår att en ung man på hofapoteket gör henne sin kur. Är det sant?

— Hm, jag vet inte . . . började herr Herbert, hvars förvirring var så stor, att en brödsmula fastnade i luftstrupen, hvilket tvingade honom att hosta och dölja ansigtet i serveten.

Principalen klappade honom vänskapligt mellan axlarne, för att lätta upphostningen. Allt detta gaf en annan vändning åt samtalet, och snart reste man sig från bordet.

— I sanning en högst angenäm ung man anmärkte fru

Lisette, sedan Fritz lemnat dem. Han vet att föra sig och man har ej svårt att se det han varit med i hufvudstadens finare cirklar. Hvilken skarpsynthet sedan! Kände han inte igen min flicka nära nog så spart han sett mig?

Hon intog derpå sin vanliga plats vid fönstret, läppjade på sitt kaffe och tog sig sedan en liten tupplur, under det att Ruhl och Herbert gjorde sin rund i magasin, laboratorium och apotek.

— Jag måste tillstå, min vördare principal, sade den unge mannen, att jag ännu inte sett en apoteksinrättning mera ändamålsenligt anlagd samt underhållen med mera ordning och propreté samt så väl sorterad med medicinalier af alla slag. Oss emellan sagt skulle jag tro, att detta apotek, i vissa hänseenden, har företrädet framför ett och annat i sjelfva hufvudstaden.

— Åh! så ni talar! Dessutom har det berättats mig att Stockholmscollegerna skarpt nog kritisera våra landsortsapotek; också borde de väl vara försedde bättre än vi andre.

— Det är lättare att kritisera andras droger och lager än sjelf vara försedd med bättre.

Samtalet slutade här, emedan Herbert begärde en halftimmes ledighet för uträttande af ett angeläget uppdrag från en stockholmsvän.

Han begaf sig direkte till Julias gumor (den omförmälda väninnan) samt aflemnade ett bref från sin flamma. Den välvilliga frun försäkrade honom, sedan hon läst brefvet, att han kunde vara trygg för att icke blifva förrädd af henne, hvarpå han förnöjd återvände till Pelikanen, der han genast installerade sig i apotekskammaren, bedjande sin patron att lugnt gå och röka sin pipa. Den sistnämnde uppsökte sin hustru och båda två förenade sig i loftal öfver det nya biträdet. Snart blef dock deras tête-à-tête störd genom anmälan om besök af en främmande herre. Den inträdande var en högväxt och groflemmad

man af några och 50 års ålder, med energiskt ansigtsuttryck.

— Mitt namn är Åvaldson, sade han, och jag är en af edra colleger, herr Ruhl; men en af facket, som är af mesta intresse för er, ty jag har fått privilegium att här i staden anlägga ett andra apotek. Derföre har jag kommit för att göra herrskapets bekantskap samt framföra min åstundan att vi måtte komma att lefva uti vänskapligt förhållande med hvarandra.

Ruhl blef blek som ett lärft och det föreföll honom som om döden fått hans hjerta i sina klor, för att sönderbråka det. Men hvad ville han göra? Skulle han låta rivalen få en inblick i sitt inre? Kunde han väl underlåta att visa vanlig höflighet? Han undertryckte således sina själsqual och presenterade sin hustru för herr Åvaldson.

— Vid hvilken gata ämnar ni att slå er ner? frågade han en stund derefter, då de sedvanliga preliminärerna blifvit undanstökade.

— Jag har af Lundgrenska sterbhuset köpt det der vackra huset midt emot edert. Belägenheten är förträfflig. Liksom ni kommer jag att bo i stadens medelpunkt och vid stora torget, hvarest rörelsen är lifligast. I öfrigt har jag endast för afsigt, att under några få månader selsätta mig med ordnandet af det nya etablissementet, för att, så snart ske kan, öfverlemnna det åt min nevö och blifvande arfvinge, en klok och duglig ung man; sedan får han fresta lyckan bäst han kan.

— Lyckan! inföll Ruhl, med hänleende och klentrogen min, kallt under det han önskade onkel och nevö . . . dit pepparn växer. Ni anser det alltså vara möjligt att fånga lyckan i ett sådant här näste? I så fall får jag meddela, att jag skattar mig lycklig då jag får expediera två à tre ordinationer om dagen . . . och jag har förut varit ensam om förtjensten. Huru skall det gå nu, sedan vi blifvit två?

— Åhå, oroa er inte; min nevö är en klok och företagsam ung man, som dessutom bereder den utmärktaste choklad samt destillerar den läckraste punsch, vida bättre än bancopunschen, och jag är säker på att han här kommer att göra briljanta affärer.

Pillerna voro sura och herrn på Pelikanen sväljde den med en grimas.

— Var säker på, att konkurrensen är en god sak återtog Åvaldson. Ni skall snart komma till insigt om, att ni båda två skola komma att befinna er väl deraf.

— Derpå tviflar jag högligen.

— Verkligen! Huru många läkare finnas här?

— Tre stycken, tyvärr, och man väntar dagligen den fjerde. Dessutom tillkomma veterinärerna och två »kloka» gummor, hvilka äfven hafva sina kunder, item hudafdragaren, som kokar salva på hin vete hvad.

— Bravo! så mycket bättre! Ju fler läkare, desto fler patienter. Tro mig; jag talar af erfarenhet. De skola dela sig i skilda läger, samt söka att nedsätta hvarandra, så som det går till öfver allt . . . och vi få hvardera en ström af kunder. Frågan är endast om, att taga dem på rätta sidan. Man sänder dem fina likörer, delgifver dem i tysthet collegernas ordinationer . . . kortligen, det finns hundratals sätt att sko sig, och min kära nevö är en knipslug baddare.

Herr Åvaldson sade derpå farväl, anhängande om nöjet att en annan gång få förnya besöket.

Ruhl nedsjök i hvilsoffan, nära nog tillintetgjord. Detta var allt för många dunderslag på en gång. Stadens ståtligaste hus (vackrare än Pelikanen) i händerna på denne inkräktare, hvilken så godt som stal brödet ur munnen på honom, såsom han uttryckte sig . . . en rik och insigtsfull medtäflare, som skulle komma att helt och hållet undanskymma honom! . . . utmärkt chokladfabrikant och framstående destilatör!

Han kallsvettades och vred sig som en mask.

Fru Lisette satt kvar i sin fätölj, lugn som en filbunke, betraktande honom med en min sammansatt af medömkan och ironi samt sade slutligen:

»Gå nu bara inte och häng dig, min lille gubbe. Betänk blott att du så länge varit ensam tupp på pastejen och blifvit en rik man. Hvar och en i sin tur min vän.

— Ja så, du också! utbrast den olycklige apotekaren, liksom fordom Cæsar: äfven du, min Brutus.

Han skyndade ut för att hemta frisk luft.

Kort derpå inträdde Herbert samt anhöll att få försöka pianot, hvilket gerna beviljades, dels emedan hans värdinna tyckte rätt mycket om musik, fram för allt valser af Strauss och Lanner, men synnerligast derföre, att hon aldrig slumrade till behagligare eller hade ljufvare drömmar än när dessa valser, så att säga, invaggade hennes fantasi. Alltså intog hon en så beqväm ställning som möjligt och njöt snart af sina drömbilder.

Sedermera visste Herbert att dagligen någon stund begagna sig af denna tillåtelse, för att underhålla sin musikaliska färdighet, som redan var betydlig; men expeditionen af kunderna var ganska trägen, så att han sällan fick vara ostörd.

Ofta fördref han medelst sin musik, hvarmed han stundom förenade sin vackra tenor, den plågoande hvaraf Ruhl var hemsökt allt sedan det nya apoteket började upprättas. En kolossal neger hade blifvit upphissad öfver stora ingången till f. d. Lundgrenska huset, i afsigt att, såsom skylt, beteckna apoteket Morianen. Snickaren, målaren, tapetsseraren, med ett ord alla handtverksgrenar hade blifvit satta i rörelse för att, så väl ut- som invändigt göra huset till ett verkligt litet palats. Ruhl blef alltid utom sig så snart hans ögon händelsevis föllo på rivalen eller negern, som visade sina hvita tänder liksom för att begrina honom eller för att ur sitt näste fördrifva den

gamle pelikanen, som sedan ett helt sekel sönderslet sin barm för att nära sina ungar.

Apotekaren tacklade synbart af. Ögonen voro insjunkna samt omgifne af blå ringar. Hans hy gulnade och gaf tillkänna att gallan var angripen, och snart förmodade inte ens Herberts musik att lugna honom. Det föreföll nästan som om han hyste misstro till och med mot sin medhjelpare, ty han blef allt mera ordkarg och förbehållsam emot honom. Och detta var äfven förhållandet.

— Lisette utbrast han en eftermiddag, då Herbert gått ut för att motionera sig, allting sammansvär sig emot mig. Beställ min vård, ty jag går på grafvens brädd,

— Nonsens, min lille gubbe! . . . Beställ den sjelf; jag känner ej din smak.

Ruhl skar tänder af förargelse.

— Vill du kanske påskynda min död? Är du i komplott med mina fiender?

— Hvilka äro de?

— Du sjelf, att börja med, sedan den förb. Åvaldson . . . och slutligen Herbert.

— Vår Herbert! . . . på hvad sätt kan väl den hederlige unge mannen ha' förbrutit sig? . . . Säkert har du en skruf lös, min gubbe; men säg inte något ondt om Herbert, ty jag tager honom i mitt särskilda beskydd, så mycket du vet det.

— Det var inte mer som felades än att min egen hustru skulle ta' parti för den ormen.

— Ormen? genmälde fru Lisette, resande sig ur fåtöljen, med förnärmad min och majestätiskt hållning, för att tillintetgöra den pygmiska varelse, som vågade skymfa hennes skyddsling.

— Jaha, just en orm! upprepade Ruhl, närmade sig dörren.

Fru Lisette, som märkte denna manöver, kunde inte hålla sig från skratt.

— Nå, nå, min gubbe, sade hon, kom då hit och förklara dina ord.

— Det behöfs inte; jag kan så gerna säga min mening der jag står, och jag påstår om igen att det är en orm. Apoteksdrängen har berättat för mig, att han har hemliga sammankomster med den brödtjufven Åvaldson.

— Du borde blygas att så benämna aktningstvårda och belevade män, som utom tvifvel ega ett stort anseende inom sitt skrå.

— Skrå! Vi utgöra inte något skrå, utan vårt yrke är en konst, grundad på vetenskapliga studier, hvilket du, som är hustru till en apotekare, borde känna till.

— Ruhl, Ruhl! en önd ande har tagit plats under din peruk. Gå och laga dig en lugnande och blodrenande dekokt, för att afsöndra gallan.

Den lilla mannen vände henne ryggen och tillslöt dörren med eftertryck, ty hans kära hälfts speglosor föreföllo honom olidliga.

III.

Dylika scener upprepades numera ganska ofta och det var, under denna tid, mindre angenämt för hvem som helst, att hafva någon beröring med pappa Ruhl; men ju mer han upphetsade sig emot sin medhjelpare desto mer stego dennes aktier hos den värda frun, hvilket afhöll den förbittrade principalen att tvärt afskeda honom, en tanke som han länge hyst. Till råga på alla andra motigheter utvecklade med hvarje dag apoteket Morianen en elegans utan like. Den nye egarens rikedom liksom bevingade arbetet, och redan i medlet af Maj månad var allt i komplett skick.

En solig eftermiddag inträdde herr Åvaldson på Pelikanen, med af belåtenhet strålande ansigte. Han kom

för att bedja herr och fru Ruhl om äran af ett besök; och det fans ej någon möjlighet för den förstnämde, att undgå denna bittra pröfning.

— Ah! jag tvingas nog att svälja huggormarne mumlade den lille apotekaren mellan de sammanbitne tänderna, inom sig nedkallande himlens åska öfver den förhatlige rivalen. Han gjorde fåfänga försök, att uppgifva åtskilliga svepskäl såsom förhinder, ty hans fru var bekajad med den mest brinnande nyfikenhet att på nära håll beskåda härligheterna i det af alla stadens tungor vidt och bredt rosade huset, för hvars blifvande innehafvare stadens fruar, nemligen de af dem som räknades bland honoratiores och voro begåfvade med giftvuxna döttrar, beredde sig att lägga ut sina finaste giller.

— Se så, min käre gubbe, inga dumheter nu, utan kom med! sade fru Lisette, i sin mest smekande ton.

Ruhl måste naturligtvis foga sig efter omständigheterna och passerade i ett förfärligt lynne det stora torget. Morianen grinade försmädligare än vanligt emot honom och han tyckte sig läsa triumf och skadefröjd på medtäflarens ansigte.

De stora glasdörrarne öppnades som af sig sjelfva, och man inträdde.

Det allmänna ryktet hade ingalunda öfverdrifvit. Der rådde från vestibulen till vinden en ytterlig elegans. Aldrig hade den goda staden X. varit vittne till något dylikt, och fru Lisette trodde sig försatt till ett fé-palats.

Hvad som synnerligast nedtryckte hennes olycklige make var laboratoriet, försedt med alla de nya tillbehör och utensilier, som blifvit honom anbefallde af inspektörerna. Han såg dem visserligen för första gången, men låtsade som om de voro honom förut bekanta. Icke desto mindre förlorade han nästan all sjelfbeherskning, då han lärde känna hvad alla dessa nyheter kostat.

Fru Lisette var angelägen att snart komma från granskapet af retorter, recipienter, smältdiglar och mortlar

m. m., och Ruhl sjelfflängtade derifrån: ty han tyckte sig se sin förmögenhet uppgå i rök numera då han, utom den betydliga minskningen i sina inkomster, tvingades, att lägga sig till alla dessa dyrbarheter.

Man besökte derpå det stora köket samt genomvandrade flera höga, ljusa, magnifikt tapetserade och möblerade rum, för att slutligen hamna i salongen, hvarest kaffet stod färdigt att serveras uti äkta japanskt porslin, bredvid silfverkorgar rågade med de delikataste bakverk.

Ju mera herr Åvaldson förlorade i sin lille collegas ögon, äfven i afseende på sättet att använda sina pennningar, desto mera stego hans aktier i den kolosala fruns.

— Der se vi då en man, som förstår att lefva tänkte hon. Ack, om min gubbe voro någonting ditåt!

Hon placerades, såsom tillbörligt var, uti högsätet, samt insög med välbehag den ljuftva aromen och smaken af den arabiska bönan.

Under det de voro upptagne af detta angenäma bestyr, anmärkte Ruhl, som omsider ansåg sig böra yttra någonting, att numera felades ingenting i huset mera än en inlagande herrskarinna.

— Hvad mig sjelf beträffar, genmälde värden, är jag både för gammal och dessutom föga benägen att äventyra mina ungarlsvanor på äktenskapets seglats; men den rätte egaren är en lefnadsglad och munter fyr på tjugufyra år, som till alla delar är af er mening, min ärade collega.

— Således hafva vi snart att vänta ett bröllop?

— Deruti tager ni miste. Den unge mannen är visserligen alldeles betagen i en ung och förtjusande flicka; men hennes moder vill icke hafva någon apotekare till mäg.

— Då är denna moder en riktig toka.

— Jag är inte så fernu, som ni min vän, att bedöma saken. Imellertid har jag ännu något hopp om hennes begifvande; ty pro primo tillhör detta hus, med inventarier, min newö; sekundo kommer han en dag att ärfva ett kapital på öfver hundratusen kronor samt åtskilliga tunnland

god stadsjord; tertio har han ett ståtligt utseende, förenadt med ett fint omgångessätt; quarto är han en driftig och utmärkt skicklig farmaceut och slutligen, det bästa af allsammans, är han utrustad med den ädlaste karakter. Hvilken är nu er åsigt, min ärade fru, i detta hänseende?

Fru Lisette kände sig för ett ögonblick ganska brydd, men återhemtade sig snart och genmälde:

»Hon skulle vara halftokig, för att vägra sitt samtycke.»

— Viktoria! utropade värden. »Mitt verkliga namn är Herbert och härmed anhåller jag, i min brorsens och er medhjelpares Fritz Herberts namn, om er älskvärda dotter Julias hand.»

Fru Ruhl satt lika orörlig som den saltstod, hvilken föreställde Lots hustru. Mannen såg upp på sin reslige rival och sade:

»Hvarför har ni dolt allt detta för oss?»

— Hela den lilla intrigen har hopsunnits af er dotter Julia» svarade smaleende den falske Åvaldson. »Sen I, mina kära vänner, de unga tu hafva en längre tid utgjort ett hjerta och en själ. Fritz underrättade mig om förhållandet samt presenterade mig för den unga damen, och jag, gamle tok, hade nära nog sjelf blifvit betagen samt gaf Fritz omedelbart mitt samtycke; men det värsta återstod, nemligen hennes föräldrars begifvande. Underrättad om afsigten att här skulle etableras ett andra apotek förskaffade jag, genom inflytelserika vänners bemedling, detta privilegium åt min brorson. Nästan samtidigt lemnade Møser ert hus och Julia ålade Fritz att söka platsen, för att göra sig känd och värderad af er, hvarjemte jag ombads att begifva mig hit, för att, i min mån, bidraga till härfvans utredning. Och nu vet ni allsammans. Sagen nu blott »ja», så skall glädjens och lyckans solsken omstråla oss alla. Julia skall bli lycklig och får kvarstanna i närheten af sin mor och apoteket Morianen skall inte lifva någon hjelke i ert öga, min högtärade vän.»

Apotokaren och hans kära hälft blickade frågande på hvarandra, då fru Lisette hastigt utropade: Se der få vi ju ett besök! en droska håller utanför vår port.

— Ursäkta mig, mitt herrskap, för ett ögonblick inföll värden samt skyndade ut.

En högst märkvärdig tilldragelse anmärkte Ruhl. Hvad är din tanke härom, Lisette?

— Att man måste säga ja.

— Nå, må göra!»

I detsamma öppnades dörren och Julia inträdde vid Fritz Herberts arm.

Högt rodnande skyndade hon i modrens armar och Fritz närmade sig fadren.

Jag hoppas att ni, min ärade principal, skänker mig er tillgift, ty eder Julia har ensamt varit anstifterska till den lilla komplotten?»

— Ja väl, ni unge skälm genmälde pappa Ruhl; men med andra vilkor att upptagens tid är utspelad.

— Och ni gifver mig er dotter?

— Jag är väl tvungen.

Förtjust slöt Fritz den gamle i sina armar:

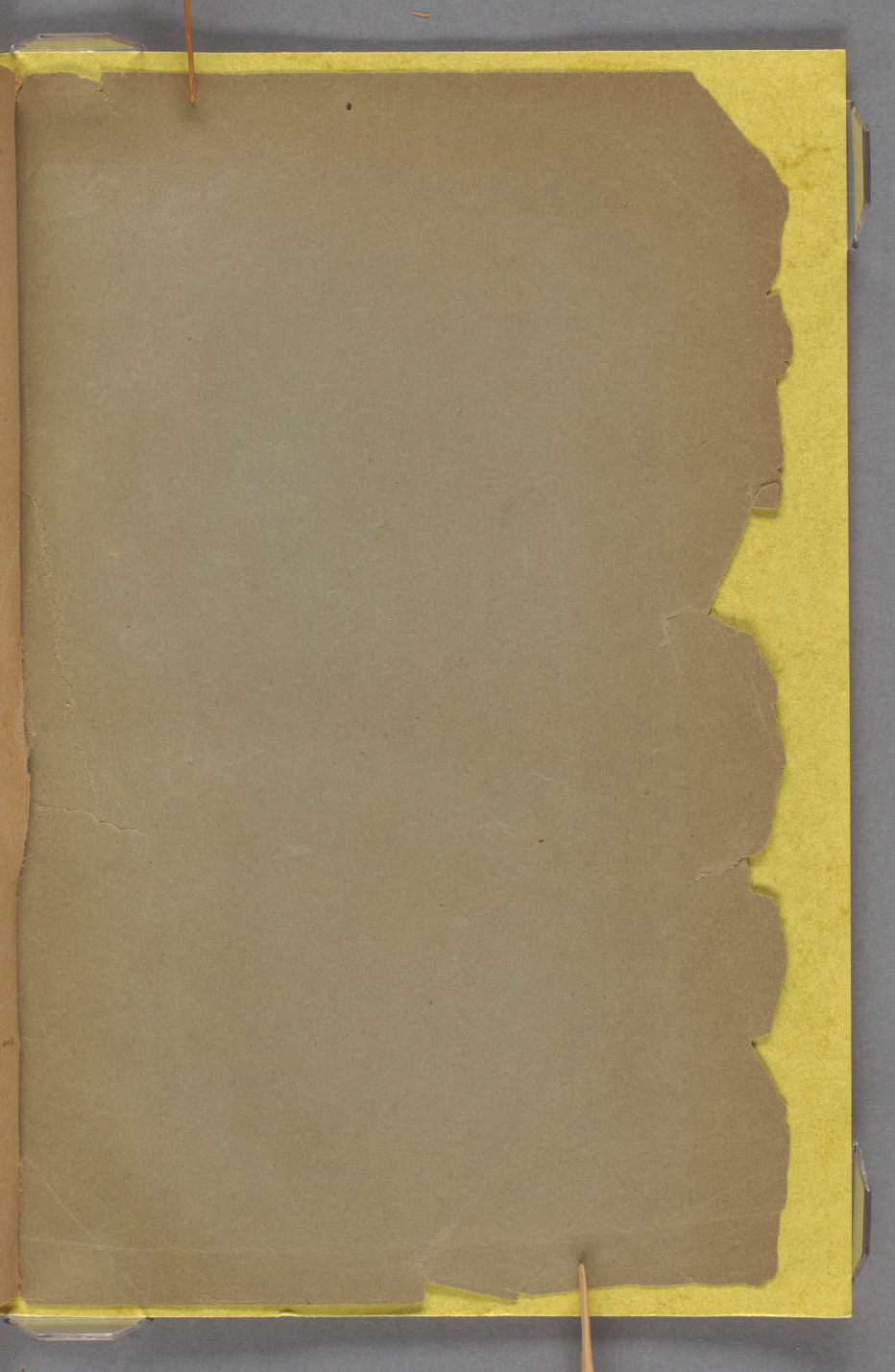
Under tiden kunde modren inte skilja sina ögon från den af glädje och skönhet strålande dottern. Hon gaf henne sin välsignelse, men hviskade sedan i hennes öra:

Framför allt, låt inte främtaga dig våldet!»

Julia besvarade detta råd med en nickning, som tydligen gaf tillkänna att hon skulle gå i sin mors fotspår.

Sålunda togo den hedersmannen Ruhls lidanden en ända, och han blef så lycklig man på gamla dagar kan bli på denna planet . . . med en fru sådan som Lisette.

r

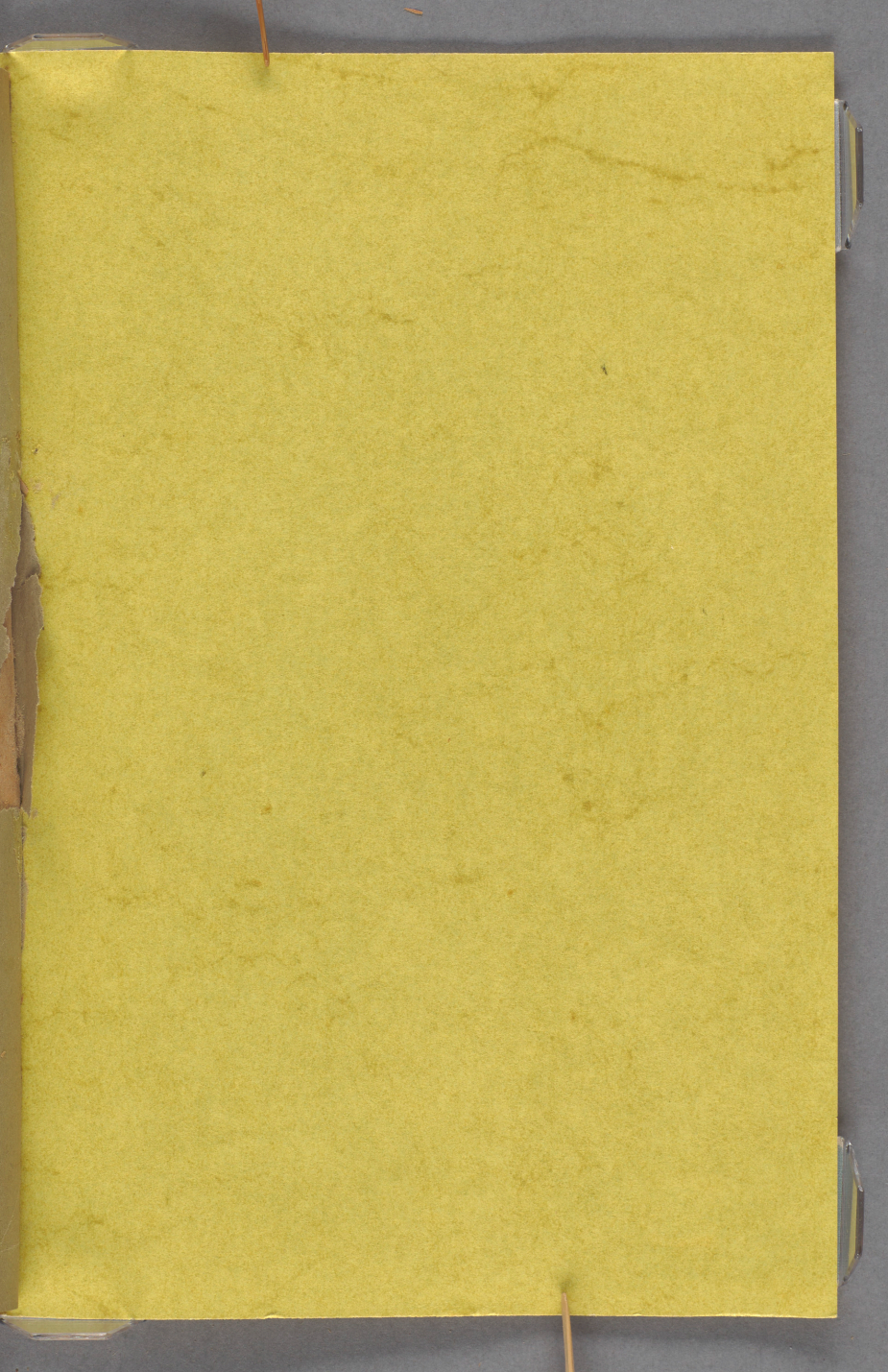
Fri

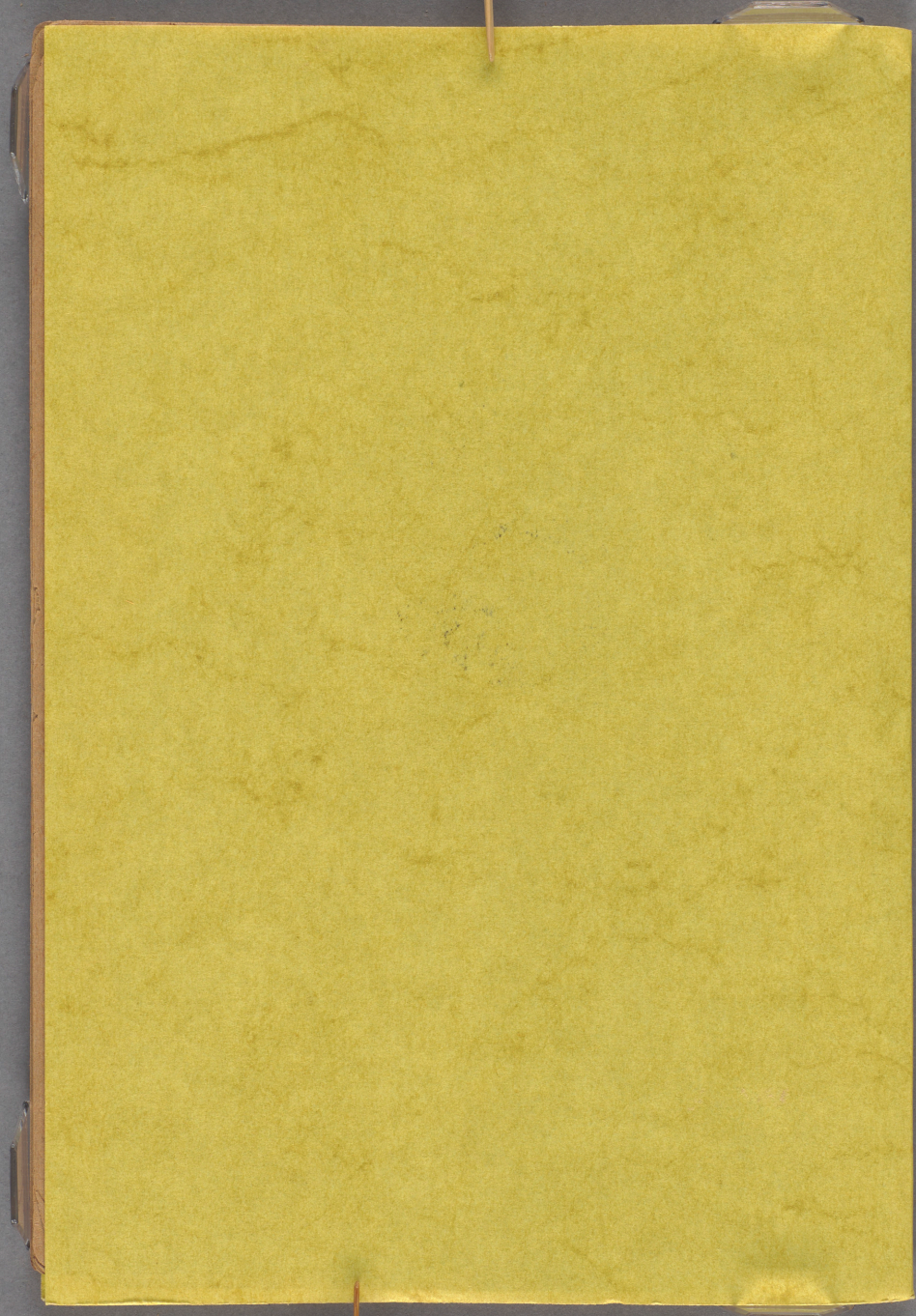
er ti

d

sil

r

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

